

Za účasti viac ako 150-tisícového zástupu pútnikov Benedikt XVI. predniesol v stredu 27.2.2013 svoj posledný príhovor počas generálnej audiencie v úrade Petrovho nástupcu. Prinášame jeho preklad:

Ctihodní bratia v biskupskej a kňazskej službe, vážené občianske autority, drahí bratia a sestry, ďakujem vám, že ste prišli v takom hoinom počte na túto poslednú generálnu audienciu môjho pontifikátu. Tak, ako apoštol Pavol v úrvvku zo Sv. písma, ktorý sme práve počuli, i ja cítim v srdci, že musím predovšetkým ďakovať Bohu, ktorý vedie Cirkev a dáva jej vzrast, zasieva svoje Slovo a tak živí vieru svojho ľudu. V tejto chvíli v duchu obímam celú Cirkev rozšírenú vo svete a ďakujem Bohu, za „správu“, ktoré som dostal počas týchto rokov v Petrovom úrade o viere v Pána Ježiša Krista a o láske, ktorá prúdi v Tele Cirkvi a dáva mu žiť v láske a nádeji, otvárajúc a orientujúc ho v ústrety životu v plnosti, smerom k nebeskej vlasti.

Všetkých prinášam v modlitbe k Bohu, ktorý je prítomný a vkladám do nej každé stretnutie, každú cestu, každú pastoračnú návštevu. Všetko a všetkých v modlitbe odovzdávam Pánovi s prosbou, aby sme boli naplnení poznaním jeho vôle, so všetkou múdrosťou a duchovnou chápatosťou a aby sme žili, ako sa patrí vzhľadom na Pána a páčili sa mu vo všetkom, prinášajúc ovocie všetkých dobrých skutkov (porov. Kol 1,9-10).

V tejto chvíli som plný veľkej dôvery, pretože viem, a vieme to mv všetci, že Slovo pravdy evanелиa je silou Cirkvi, je jej životom. Evanélium očisťuje a obnovuje, prináša ovocie všade tam, kde ho spoločenstvo veriacich počúva, prijíma Božiu milosť v pravde a žije v láske. Toto je moja nádej, toto je moja radosť.

Keď som 19. apríla pred takmer ôsmymi rokmi prijal Petrov úrad, bol som o tom pevne presvedčený a táto istota ma vždy sprevádzala. V tej chvíli, ako som už viackrát pripomenul, v mojom srdci zazneli slová: „Pane, čo odo mňa chceš? Dávaš mi na pleciah ťažké bremeno, ale ak toto odo mňa žiadaš, na tvoje slovo spustím siete v istote, že ty ma povedieš.“ A Pán ma naozaj viedol, bol pri mne, denne som mohol vnímať jeho prítomnosť. Na tomto úseku cesty Cirkvi boli chvíle radosti a svetla, ale i momenty neľahké. Cítil som sa ako sv. Peter s apoštolmi v loďke na Galilejskom jazere. Pán nám daroval mnohé snečné dni a iemný vánok, dni hoiného rvolovu. Boli i chvíle, keď sa voda dvíhala a dul protivietor - ako počas celých deňi Cirkvi - a zdalo sa, že Pán spí. Vždy som však vedel, že Pán je v tej loďke prítomný, vždy som vedel, že loďka Cirkvi nie je moja, nie je naša, ale jeho a on nedovolí, aby sa potopila. On je jej vodcom, isteže aj prostredníctvom ľudí, ktorých si vybral, pretože tak chcel. Toto bola a je istota, ktorú nič nemôže zatieniť. Kvôli tomu je dnes moje srdce plné

vďačnosti Bohu, pretože celei jeho Cirkvi a ani mne nikdy nechýbala jeho útecha, svetlo a láska.

Sme v Roku viery, ktorý som chcel, aby posilnil našu vieru v Boha, keďže sa zdá, akoby sme ho kládli vždy viac na druhé miesto. Chcel by som pozvať všetkých, aby si obnovili pevnú nádej v Pána a zverili nás ako deti do jeho rúk v istote, že jeho ramená nás vždy podopierajú a pomáhajú nám kráčať dopredu každý deň i napriek námahám. Chcel by som, aby sa každý cítil milovaný tým Bohom, ktorý vdal svojho Syna za nás a prejavil nám lásku bez hraníc. Chcel by som, aby každý cítil radosť z toho, že je kresťanom. V jednej peknej rannej modlitbe sa hovorí: „Klaniam sa ti, môj Bože, a milujem ťa celým srdcom. Ďakujem ti, že si ma stvoril a urobil ma kresťanom...“. Áno, sme spokojní s darom viery. Je to najvzácnejší dar, ktorý nám nik nemôže vziať! Ďakujeme Pánovi zaňho každý deň, modlitbou a pravdivým kresťanským životom. Boh nás miluje, ale očakáva, že ho budeme i my milovať!

V tejto chvíli nechcem ďakovať iba Bohu. Pápež nie je sám pri vedení Petrovej loďky, i keď má najväčšiu zodpovednosť. Nikdy som sa necítil osamelý pri nesení radosti i ťarchy Petrovho úradu. Pán mi dal mnohých ľudí, ktorí mi veľkodušne a s láskou k Bohu a k Cirkvi pomáhali a boli mi na blízku. Predovšetkým vy, drahí bratia kardináli: vaša múdrosť, vaše rady, vaše priateľstvo boli pre mňa vzácne. Moji spolupracovníci, začnem moim Štátnym sekretárom, ktorý ma verne počas týchto rokov sprevádzal. Štátnym sekretariátom a celou Rímskou kúriou, ako i všetkými, ktorí v rôznych oddeleniach konajú svoju službu Svätej stolici: sú mnohí, v úzadí, a práve v tomto tichu, v každodennom nasadení, v duchu viery a s pokorou boli mojou pevnou a spoľahlivou oporou.

Osobitne sa obraciam na Cirkev v Ríme, na moju diecézu! Nemôžem nespomenúť bratov v biskupskej službe a v kňazstve, zasvätené osoby a celý Boží ľud. Počas pastoračných návštev, stretnutí, audiencií a ciest som vždy vnímal veľkú pozornosť a hlbokú náklonnosť. Mal som rád všetkých a každého bez rozdielu, s láskou, ktorá je v srdci každého Pastiera, predovšetkým Rímskeho biskupa, nástupcu apoštola Petra.

Každý deň som vás zahŕňal do svojich modlitieb s otcovským srdcom.

Chcel by som ešte pozdraviť všetkých a poďakovať vám: pápežovo srdce obíma celý svet. Rád by som vviadril svoju vďačnosť Diplomatickému zboru pri Svätej stolci, ktorý sprítomňuje veľkú rodinu národov. Myslím zároveň na všetkých, ktorí sa angažujú za dobrú komunikáciu a ďakujem im za túto dôležitú službu.

Chcem sa zároveň zo srdca poďakovať mnohým ľuďom z celého sveta, ktorí mi počas uplynulých týždňov zaslali doimávavé prejavv pozornosti, priateľstva a modlitby. Naozaj, pápež nie je nikdy sám. Teraz to zažívam opäť, veľmi silným spôsobom, ktorý sa dotýka môjho srdca. Pápež patrí všetkým a mnohí ľudia sa cítia byť veľmi blízko pri ňom. Dostávam mnoho listov od veľkých tohto sveta: predstaviteľov štátov, od najvyšších rehoľných predstavených, od reprezentantov sveta kultúry atď. Dostávam však i mnoho pozdravov od jednoduchých ľudí, ktorí mi píšu zo srdca a prejavujú mi svoju náklonnosť, rodia sa zo skutočnosti, že sme spolu s Kristom, v Cirkvi. Tieto osoby mi nepíšu tak ako sa zvykne písať neiakému vládcovi či niekomu veľkému, koho nepoznáme. Píšu mi ako bratia a sestry alebo ako snovia a dcéry s vedomím silného láskovného rodinného puťa. Tu sa môžem rukou dotknúť Cirkvi – nie ako organizácie, ani asociácie s náboženským či humanitným cieľom, ale ako živého tela, spoločenstva bratov a sestier v Tele Ježiša Krista, ktoré všetkých zjednocuje. Zažiť Cirkev týmto spôsobom a

môcť sa takmer dotknúť sily jej pravdy a jej lásky je dôvodom pre radosť v čase, keď mnohí hovoria o jej úpadku.

V týchto posledných mesiacoch som vnímal úbytok svojich síl a prosil som nástoičivo Boha v modlitbe o jeho svetlo, aby som sa vedel správne rozhodnúť nie pre dobro mňa samého, ale pre dobro Cirkvi. Urobil som tento krok v plnom vedomí si jeho závažnosti i jeho nezvratnosti, ale s hlbokým pokojom mysle. Milovať Cirkev znamená mať odvahu urobiť ťažké, pretroené rozhodnutia, vždy prihladajúc na dobro Cirkvi a nie seba samých.

Dovolím si opäť pripomenúť 19. apríl 2005. Závažnosť rozhodnutia tkvela v skutočnosti, že od tej chvíle som bol v ustavičnom nasadení pre Pána. V neprestajúcom – to znamená, že ten, kto nesie Petrov úrad nemá viac žiadne súkromie. Patrí vďaka a úplne všetkým, celej Cirkvi. Z jeho života takpovediac zmizne jeho súkromný rozmer. Mohol som to zakúsiť a prežívam to i teraz, že svoj život náide ten, kto ho daruje. Spomenul som pred chvíľou, že mnohí ľudia, ktorí milujú Pána, milujú i Petrovho nástupcu a prejavujú mu náklonnosť. Pápež má naozaj bratov a sestry, synov a dcéry po celom svete a cíti sa bezpečne v objatí ich spoločenstva, pretože už viac nepatrí sebe, ale patrí všetkým a všetci patria jemu.

„Vždy“ znamená i „navždy“ - nie je viac možnosť návratu k súkromiu. Moje rozhodnutie zanechať aktívne vykonávanie úradu neznamena toto. Nevrátim sa k súkromnému životu, k cestovaniu, stretnutiam, prijatiam, konferenciám atď.

Neopustím kríž, ale novým spôsobom ostanem pri Ukrižovaní Pánovi. Nebudem viac nositeľom úradnej moci pri spravovaní Cirkvi, ale ostanem v službe modlitby, takpovediac, v Petrovom ovčinci. Sv. Benedikt, ktorého meno nosím ako pápež, mi v tom bude veľkým vzorom. Ukázal nám cestu života, ktorá či už aktívna alebo pasívna, patrí celkom Božiemu dielu.

Ďakujem všetkým a každému za rešpekt a pochopenie, s akým ste prišli toto dôležité rozhodnutie. I naďalej budem sprevádzať cestu Cirkvi modlitbou a rozlímaním, v oddanosti Pánovi a jeho Neveste, pre ktorých som sa snažil žiť každý deň až doteraz a pre ktorých chcem žiť navždy. Prosím vás, aby ste na mňa pamätali pred Bohom a predovšetkým, modlili sa za kardinálov, ktorí sa zišli kvôli takej významnej úlohe, i za nového Nástupcu apoštola Petra: nech ho Pán sprevádza svetlom a silou svojho Ducha.

Prosme o materinský príhovor Pannu Máriu, Matku Božiu a Matku Cirkvi, nech sprevádza každého z nás i celé cirkevné spoločenstvo. Je sa zverujeme s hlbokou dôverou.

Drahí priatelia, Boh vedie svoju Cirkev, podopiera ju vždy, a naimá v náročných momentoch. Nestráťme nikdy pohľad viery, ktorá je jedinou pravou víziou cesty Cirkvi a sveta. V našich srdciach, v srdci každého z vás, nech je vždy radostná istota, že Pán je po našom boku, neopustí nás, je nám na blízku a objíma nás svojou láskou. Ďakujem.

Preklad: sr. Agnes Jenčíková CJ

Tragédie

Celý svet intenzívne prežíval následky zemetrasenia na Haiti. Ľudia pomáhali tejto krajine materiálnymi a finančnými prostriedkami, aby aspoň trochu zmiernili jej hrozný stav. Môžeme povedať, že mnohí pomáhali aj preto, lebo boli radi, že v ich vlasti sa podobná tragédia nestala. Keď sme v televízii videli, čo táto tragédia priniesla, rýchlo sme si zráťali, že nejakých päť alebo desať eur je odrobinkou v porovnaní s tým, keby sme mali prísť o všetko. My ľudia sme už takí. Vieme mať aj súcit, ale aj radosť z toho, že nás nejaká tragédia nezasiahla.

Pri čítaní dnešného evanjelia by sme mohli povedať, že tragédie vznikajú aj preto, aby sme sa my ostatní dali na pokánie. Odkazuje nám to Ježiš, ktorý to povedal ľuďom, keď mu hovorili o hrozných činoch Piláta a o veži, ktorá padla v Siloe a zabila osemnásť ľudí. Podľa ich názoru to museli byť veľkí hriešnici, keď ich Boh takto potrestal. Ježiš nesúhlasí a vyhlasuje, že ak nebudú robiť pokánie, zahynú podobne.

V dnešnej dobe mnoho múdrych ľudí na celom svete rozpráva a píše o tom, ako sa má vychovávať človek. Boh nás však učí, že jeden zo spôsobov výchovy sú aj rozličné tragédie, ktoré odovzdávajú vážne posolstvo: aj dnes je ha svete mnoho ľudí, ktorých jedine takýmto spôsobom možno priviesť k zmene života. Niekedy zomierajú aj dobrí ľudia. Je to však preto, lebo Boh chce, aby práve ich obeta v spojení s Ježišovou obetou zachraňovala zlých a hriešnych ľudí. Boh si nevybral nejakého zločinca, aby položil život za ľudí, ale chcel, aby to bol jeho vlastný Syn. Aj dnes sú to Boží synovia a dcéry, ktorí zomierajú, aby svojou smrťou napomínali a vychovávali ostatných.

V tomto zmysle chápme všetky tragédie, ktorých sme svedkami. Vždy sú silným hlasom, ktorý nás varuje, aby sme sa spamätali. A nenamýšľajme si, že nás sa to netýka. Ježiš povedal slovo „všetci“ a myslel pritom aj na nás. Nikto z nás nie je natoľko dobrý a svätý, aby nemohol byť ešte lepší a svätejší. Pýtajme sa samých seba, či by sme dnes neboli lepšími ľuďmi, keby sme boli vážne uvažovali nad všetkými tragédiami, ktorých sme boli svedkami počas života? A možno aj preto, že sa nechceme polepšiť, musia aj naďalej zomierať predčasne a nečakane ľudia, lebo sme zlými žiakmi v škole života. Boh nás však natoľko miluje, že nás týmto spôsobom stále volá a napomína, aby sme zmenili svoj život.

MARIAN ŠURÁB

Budúcu nedeľu sa uskutoční mesačná zbierka, osobitne určená na novú kuchynskú linku na fare. Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplatí!

Sväté omše v 3. pôstnom týždni - (C)

4.III. pondelok « Missa tridentina »

17.00 Za farníkov

5.III. utorok

17.00 Za zdravie a Božiu pomoc

6.III. streda

17.00 Na úmysel ordinára

7.III. štvrtok – Prvý štvrtok

16.00 Adorácia za duchovné povolania

17.00 Za † Teodora a Vilmu Jurčovičových, synov a nevestu

8.III. piatok

16.15 Krížová cesta

17.00 Za † Jozefa a Annu Hukových a syna Miroslava

9.III. sobota

08.00 Za farníkov

Upratovanie kostola č.d. 388-420

10.III. Štvrtá pôstna nedeľa – (C)

08.00 Za † Štefana a Amáliu Holových – nedožítých 100 rokov

Lektori: Jurčovičová M., Macáková E.

10.00 Za farníkov

Lektori: Kordošová A., Fajkusová P.

14.00 Krížová cesta

Liturgický kalendár

4.III. pondelok sv. Kazimír

5.III. utorok sv. Teofil, biskup

6.III. streda sv. Fridolín, opát

7.III. štvrtok sv. Perpetua a Felicita, mučenice

8.III. piatok sv. Ján z Boha, reholník

9.III. sobota sv. Františka Rímska, reholníčka

Šťastný Janko

Dá sa naučiť byť šťastný? Rôzne filozofické školy v starom Grécku zastávali názor, že šťastiu sa dá naučiť, nie však v tom prípade, ak sa oň zámerne usiluje. Pre filozofa stoika viedla cesta ku šťastiu cez cnosť a zrieknutie sa všetkých afektov a vášní. Kto sa oslobodí od vášní, získa vnútorný pokoj a šťastie. Epikuros radil svojim žiakom učiť sa pokojnej, radostnej prítomnosti, byť spokojný s tým, čo máme.

Novoplatonizmus videl cestu ku šťastiu v cvičení sa v kontemplácii. Kto sa v kontemplácii pozdvihne k Bohu a splynie s ním, spozná šťastie. V rozprávkach sa hovorí o rôznych cestách ku šťastiu. Neraz musí hrdina prekonať mnohé nebezpečenstvá a obstať v rôznych skúškach, aby sa mohol oženiť s princeznou a byť šťastný. V mnohých rozprávkach sa šťastie dosiahne až na konci zložitej cesty. Rozprávka Šťastný Janko sa priam točí okolo šťastia. Janko je šťastný, pretože za svoju prácu dostane hrudu zlata. Neskôr zlato vymení za koňa, potom za kravu, prasa, hus, napokon za kameň. Vždy je šťastný, že má čosi nové. Aj keď sa mu darí stále horšie.

Až keď mu kameň padne do vody, cíti sa byť najšťastnejším človekom na svete. Nesmúti za tým, čo stratil. Naučil sa, čo je šťastie. Na začiatku svojej cesty si myslel, že šťastie spočíva v majetku, sile, pôžitku, úspechu. Pomaly spoznáva, že čím menej má, tým je šťastnejší. Keď má len seba, keď môže ísť svojou cestou a užívať si krásu sveta, je skutočne šťastný.

Neupínaj svoje srdce na veci

„Nič nemať, ale všetko vlastniť,“ je názor múdrych náboženstiev všetkých čias. Len ten, kto svoje srdce neupne na niečo nadobudnuté, kto sa dokáže vzdať toho, na čom iní lipnú, je skutočne slobodný.

Neprekračuj mieru

Človek túži mať a vlastniť. Myslí si, že čím viac má, o to viac je svojím pánom. Napokon ho túžba poháňa vlastniť aj seba. Na samotnom vlastníctve nie je nič zlé. Aby človek mohol žiť, potrebuje šaty, obživu, dom. Nebezpečné je, keď človek vo svojej žiadostivosti po vlastníctve stráca mieru. Zvieria si žiada len toľko, koľko potrebuje. Človek môže mieru žiadostivosti prekročiť. Vo svojej bezmedznosti sa stáva od vlastníctva závislý. Očarený nadobudnutým vlastníctvom túži po ešte väčšom. Namiesto toho, aby si užíval to, čo si nadobudol, snaží sa získať viac, až sa napokon jeho vášeň zmení na posadnutosť.

Dokonalá istota

Majetok dáva ľuďom vždy aj istotu. Chráni ich pred núdzou a nedostatkom. Mať istotu je základná ľudská potreba. Zároveň pociťujeme aj existenčnú neistotu. Nemôžeme si zabezpečiť dokonalú istotu, a to ani vlastníctvom, ani znalosťami či určitým životným štýlom. V súčasnosti poisťovne zarábajú obrovské peniaze, prípadne stoja veľké peniaze toho, kto si myslí, že sa musí nechať proti všetkému poistiť.

Starosti vedú k nepokoju a hektike, zaslepujú ľudské srdce. Dôvera dáva človeku slobodu, uvoľnenosť a iné kvality od istoty, svedomitosti a vedomia spočinutia v Božích rukách.

Život je púť

Zrieknuť sa istoty tiež znamená vzdať sa nadobudnutého. Pri všetkej túžbe po domove nesmieme zabúdať, že život je púť a musíme ísť ďalej. Skúsenosti z domova a pocit bezpečnosti, ktorý dostávame v rodine alebo od priateľov, sú na našej púti len miestami odpočinku, aby sme mohli ísť ďalej. Kedysi bolo putovanie pre ľudí dôkazom, že sa dotýkame zeme a opäť ju opúšťame, aby sme ako pútnici nadobudli tú podobu, ktorú nám určil Boh.

Odriekanie a užívanie

V istom rozprávaní cirkevných otcov sa hovorí, že užívať si môžeme, len ak sa niečoho zriekneme. Ak dieťa vidí v sklenenom krčahu veľa orechov, siahne dnu a pokúša sa vybrať čo najviac. Zovretú päť plnú orechov však nemôže z úzkeho hrdla krčaha vytiahnuť. Najskôr musí orechy pustiť z ruky. Vyťahovať a vychutnávať ich môžeš iba po jednom. Odriekanie nie je asketickým prejavom, ku ktorému sa musíme namáhavo dopracovať. Pochádza skôr z túžby po slobode, z predtuchy, že náš život bude prinášať ovocie až vtedy, keď budeme nezávislí a slobodní. Len ak nezávisíme od mienky iných a od ich očakávaní, od ich uznania a podpory, budeme sami sebou.

Ježiš si neodriekal ani jedlo, ani nápoj. Veď ho dokonca nazvali pažravcom a pijanom. A cieľom života je v konečnom dôsledku užívať si. Mystici hovoria, že večný život spočíva v nepretržitom pôžitku z Boha. „Frui deo - užívať si Boha“, to je náš cieľ. Sotva si však môžeme „užívať Boha“, ak sa nenaučíme užívať to, čo nám Boh dal.

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

Mnoho vdov bolo v Izraeli...

mnoho malomocných

(Lk 4, 24 - 30)

Prorok je človek, ktorého posielajú Boh. Nie je to maličkosť. Prorok je poslaný prebudiť národ, človeka. Posielajú ho k zabudnutým, odvrhnutým. Boh stále hľadá do srdca a vždy nájde proroka, aby ho poslal s posolstvom. Jeho úloha je stretnúť a posilniť opustených.

Eliáš skúša vdovinu vieru. Počúvala a uverila! Ale prečo uverila? Uvedomila si svoju krajnú chudobu a nedostatok. Riskla to. Dala prednosť skutku milosrdenstva pred strachom o seba a svoje dieťa. A stal sa zázrak ako manna na púšti. Boh sa stará o človeka.

Opakom boli Jeruzalemcovia, plní nenávisti. Nepociťujú žiadnu naliehavú potrebu alebo nedostatok. Nepotrebujú ani proroka, ani takého Mesiáša. Neuvedomujú si, že sú morálne aj duchovne chudobní, že potrebujú pomoc, že sa majú k nemu obrátiť ako k jedinej nádeji!

Stačilo zanechať nenávisť a tvrdosť srdca. Stačilo len zavolať k nemu a on by dal každému z nich prežiť, že on je pravda. On je ten Emanuel.

Keď búrkou opúšťa les, ktorý je na kolenách, málokto dúfa, že sa zazelená. No viera spôsobuje zázrak.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Niest' utrpenie

Evanjelický teológ Walter Uhsadel mal v roku 1938 krátky rozhovor so slávnym psychológom Carlom Gustavom Jungom v jeho dome v Küssnacht. Jung ukázal na kópiu königfeldského gotického okna, znázorňujúceho ukrižovanie Krista, a povedal: „Pozrite, toto je pre nás rozhodujúce.“ Keď sa ho teológ opýtal, prečo to hovorí, Jung odpovedal: „Len nedávno som sa vrátil z Indie, tam som si to znovu uvedomil. Človek sa musí vyrovnáť s problémom utrpenia. Človek na východe sa chce zbaviť utrpenia tým, že ho zo seba striasa. Človek na západe sa zasa pokúša potlačiť ho drogami. Ale utrpenie treba premôcť, a premôcť ho možno iba tak, že ho nesieme. A to sa všetci učíme od Krista.“

Magdaléna Richterová „Mozaika radosti I.“

Rok nad evanjeliom

Nik nepoložil na neho ruky

„Niektorí zo zástupu hovorili: Toto je naozaj prorok. Druhí tvrdili: ‚Mesiáš je to‘. Ale iní namietali: ‚Vari z Galiley príde Mesiáš?‘... Niektorí z nich chceli ho aj chytiť, ale nik nepoložil na neho ruky.“ (Jn 7, 40-41, 44)

V divadelnej hre Ježišov proces hovorí Kajfáš o záhadnej Ježišovej osobnosti: „Ani si neviete predstaviť, čo sa s nami dialo, keď sa pred nami objavil Ježiš. Bolo to v noci. Okolo polnoci sme ho chytili. Mnoho nás bolo zidených v paláci Annášovho testša. Boli srne zvedaví a netrpezliví, že konečne uvidíme zblízka toho takzvaného proroka. A tu stál pred nami! Začalo sa vypočúvanie. No postupne sa začala pozornosť sústreďovať len na neho. Vo vzduchu viselo čosi neurčité, akýsi pocit, nepríjemný pocit. Z toho pocitu vznikal nepokoj, z nepokoja tieseň, ba až strach. Naľakane sme si uvedomili jedno: s týmto človekom nič nevyjednáme. Tento prípad sa nedá riešiť nijakými kompromismi. Tu sa ani vyhrázkami nič nedosiahne. Tento pocit ovládol nás všetkých. Nik to nevyslovil, ale bolo to v nás. Svedčila o tom aj poznámka, ktorú mi Annáš potichu povedal: ‚Nemali sme sa do toho zapliesť.‘ No už bolo neskoro.“ Pane, čím si pre mňa?

Nikdy tak človek nehovoril

„Sluhovia sa vrátili k veľkňazom a farizejom a oni sa ich pýtali: ‚Prečo ste ho neprivedli?‘ Sluhovia odpovedali:

‚Nikdy tak človek nehovoril.‘“ (Jn 7, 45-46)

Farizeji a veľkňazi poslali jedného dňa sluhov, aby zaistili Ježiša. Ježiš je v chráme a hovorí k množstvu ľudí. Vojaci sa zamiešajú medzi ostatných, počúvajú, čakajú. Najprv možno len nechcú vyvolať chaos. Možno sú zvedaví a chcú najprv niečo počuť. Možno nie sú vôbec zlomyseľní. Medzitým Ježišove slová pôsobia. Idú do hĺbky... Po chvíli

možno vojaci už sklonia hlavu, nedívajú sa jeden na druhého - a zabúdajú, na čo boli poslaní.

Keď Ježiš dohovorie, idú späť na veliteľstvo. Veliteľ sa ich pýta: „Videli ste ho?“ „Áno.“ „A chytili ste ho?“ „Nie.“ „Prečo? Nedalo sa? Zabránili vám?“ „Nie.“ „Tak čo?“ „Nemohli sme! Nikto ešte tak nehovoril ako tento človek!“

Počuli - a riskovali kariéru, povýšenia, možno i slobodu.

Čo my? My dediční kresťania... Môžeme aj my povedať, že nikto k nám nehovoril tak ako Kristus? Alebo nič z jeho slov na nás opravdivo nezapôsobilo?

Už viac nehreš!

„...túto ženu pristihli...“ hovorili farizeji a zákonníci Ježišovi a priviedli mu hriešnicu. Aká nechutnosť. Čosi podlé a špinavo špehujúce sa skrýva za týmito slovami. Samozvaní sudcovia majú tak málo ľudského citu, že vlečú túto ženu cez zástup až pred Ježiša. Považovali sa za nábožných - a pritom ju túžili pohaniť, zverejniť jej hriech, zničiť ju pred ľuďmi, rozkričať, čo urobila.

Človek vie doslova zdivočiť, keď začne zdôrazňovať hriechy iných a myslí si, že mu je dovolené zdeptať druhého. Rýdži človek sa cíti trápne, keď sa hovorí o hriechoch druhých. Zlý človek prežíva radosť, keď je svedkom mravného škandálu, a má odvahu prezerať si človeka so záujmom ako zviera v zoo. Čím je niekto skazenejší, tým ochotnejšie roztriasa hriechy iných. Niektorí si chcú získať dôveru, povest' horlivých a pritom si myslia, že najľahšie ju získajú obžalúvaním druhých.

Ak chcete poznať ľudí, počúvajte, z akých chýb obviňujú druhých. Zákonníci a farizeji prezradili, čo majú na duši. Bez hanby vliekli trasúcu sa ženu pred zvedavé pohľady, uponíziac ju tak hlboko, ako len možno ženu uponíziť. Prítom predstierali nábožnosť a horlivosť za Boží zákon: „Učiteľ, túto ženu pristihli...“

Tí, čo ženu priviedli, sledovali pokrytecky svoje ciele. Ježiš rozpoznal ich zámery. Nazvali ho „Učiteľ“, ale ich úmysly boli zákerné - chceli ho podchytiť v slove a znemožniť. Ježiš sa už vyjadril k manželstvu i cudzoložstvu. Farizeji chceli využiť prípad úbohej ženy len ako zámienu. Nemrzelo ich, že s ňou zaobchádzajú ako so zvieratom. Nešlo im ani o hriech, ani o Božiu slávu. Chceli zahnať Ježiša do slepej uličky a znemožniť ho pred zástupmi. Preto sa rozhodli pre taký teatrálny spôsob rozhovoru.

Bieda a milosrdenstvo stáli chvíľu zoči-voči, keď sa žena ocitla pred Ježišom. „Viac nehreš!“ Ježišov výrok je pevný. Je nemilosrdný voči hriechu, ale vládny a dobrotivý voči človekovi. Ježiš je taký milosrdný, až sa ľudia pohoršujú. Tak rýchlo odpustiť? A takej! Ježiš však ostáva plný pokoja.

Ježiš je Pán duší i zákona. Jediným slovom môže odpustiť najťažšie viny - veď sú to viny proti nemu! On je jediný veriteľ hriešnikov, jemu sú dlžní. Môže odpustiť jediným slovom, lebo môže očistiť človeka v duši a oživiť ho znútra. Ľudia potrebujú od ľudí záruky proti novým pádom. Keďže nemôžu ani uzdraviť dušu, ani ju dobre spoznať, žiadajú od hriešnika dôkazy. Toto nepotrebuje ten, ktorý číta v duši. „Dnes budeš so mnou v raji!“ povie Ježiš lotrovi z križa. Tak jediným slovom odpúšťa žene a vracia jej život. Taká dobrotivosť! Som za ňu vďačný?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku